

יבמות סו

עניין: נכסי מלוג ונכסי צאן ברזל

חמדת ימים שבת קודש פ"ו

ל) **וכן** היה דורש מורי ז"ל כל ענין שבת בענין זה, אשר חכמים הגידו שהשבת קרא תגר לאמר לפניו יתברך רבונו של עולם לכולם נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג א"ל הקדוש ברוך הוא ישראל יהיה בן זוגך, ולפיכך נתנהל בו כעין חתן וכלה, תחלה אנו מכינים ומזמנין כל מיני עידונין בכניסת שבת ושוב מקדשין כאתרא דמסבלי והדר מקדשי ולפיכך זכרהו על היין דברכת אירוסין טעונה כוס, וצותה תורה זכור את יום השבת לקדשו בפה דבעינן נתן הוא ואמר הוא אבל אם קידש בשתיקה זולת האמירה לא מהני.

וכשאדם בא לביתו אור השבת ומוצא שלחנו ערוך ונרות דולקות ופורס מפה ומקדש אז שני המלאכים המלוין אותו הן הן עדי קדושין ועושין לו שושבינות ומברכין אותו והיא מכנסת לו נכסי צאן ברזל נשמה יתירה הנכנסת ויוצאה עמה, ונכסי מלוג שלה תוספת השפעה, והבעל אוכל פירות כל ימי השבוע דשבת הוא מחלק מזון והשפעה לכל ששת ימים כמו שאמרו בזוהר.

קדושת שבת מאמר ד' אות א'

(תיקון כא). כי שמירה הוא בשב ואל תעשה, כשביתה מפעולה שבזה מקבלים קדושה העליונה דכי בו שבת (בראשית ב ג). וזהו מדת נוקבא המקבלת, שהאדם מקבל הקדושה על ידי זה מקדושת היום. דעל זה איתא (כ"ד פ' יא)^ב דאמר הקדוש ברוך הוא לשבת כנסת ישראל יהיה בן זוגך (ואף שאמר לשון בן, ידוע דכנסת ישראל היא נוקבא) דהוא הדכורא המשפעת קדושתה לכנסת ישראל. וזכור בפה לקדשו הוא מה שישראל מקדשים וממשיכים הקדושה ליום השבת, והם הדכורא והיא נוקבא, כלה ומלכתא. וזהו בלילי שבת, דלילה זמן שביתה גם בחול, דיצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב כתיב (תהלים קד כג). דהיום לבד הוא הזמן בחול למעשה אדם, וכשבת שוכת בו. ואע"פ שקדושת השבת קביעא מעצמה (ביצה יז), מכל מקום שתכנוס בלב אדם, צריך לפעולת אדם ואתערותא דיליה. וביום על ידי השביתה ששוכת ואין עושה מעשיו ככחול נעשה כלי קיבול להקדושה^ג. ובלילה צריך לקדשו בפה, להיות הוא המעורר ומכניס הקדושה בלב. ובזה האדם בדוגמא העליונה, שה' יתברך מקדש השבת ומשפיע קדושה בו. והוא יתברך מלך והיא מלכה, שהיא מקבלת שפע הקדושה מלמעלה ומשפעת בתחתונים.